

Arrest

nr. 75 972 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker, S.F.(...), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en staatsburger van Albanië. U bent geboren op 17 januari 1965 in Koplik. Van 1996 tot 2000 hebt u in Italië gewoond en gewerkt. U keerde in die periode nog een aantal keer terug naar Albanië om voor uw zieke echtgenote te zorgen. Op 19 oktober 2000 diende u een eerste maal een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaarde toen op de DVZ een etnische Albanees te zijn afkomstig uit Mitrovica, Kosovo en omwille van het oorlogsgeweld naar Albanië te zijn gevlucht. U verklaarde omwille van uw moeilijke economische situatie eveneens Albanië te hebben verlaten. Op 21 december 2000 sloot de DVZ uw asielaanvraag af

met een beslissing tot weigering van verblijf. U tekende op 22 december 2000 beroep aan tegen deze beslissing bij het CGVS. U keerde echter kort daarna terug naar Albanië om te zorgen voor uw zieke vrouw, N.F.(...) (CGVS 00/34723B; O.V. 5.029.009), die verlamd was geraakt. Het CGVS bevestigde de door de DVZ genomen beslissing op 22 december 2002 daar u zonder geldige reden geen gevolg had gegeven aan de oproeping noch aan de vraag om inlichtingen binnen de maand na verzending ervan. U moest in Albanië steeds op uw hoede zijn omdat u was verwickeld in een bloedwraak die nog voor uw geboorte werd geïnitieerd nadat uw vader R.M.(...) had vermoord ten gevolge van een grondconflict in Vorfë. U kon wel werken maar u kon enkel naar buiten gaan onder begeleiding van een persoon die u een besa had gegeven en op die manier verantwoordelijk was voor uw veiligheid. In 1999 of 2000 is uw oudste broer samen met ouderen naar Vorfë gegaan met de bedoeling de gronden van uw familie te verkopen. Hij werd daar echter aangevallen door B.L.(...), de neef van R.M.(...), en broers van R.M.(...). Ongeveer tien jaar geleden hebt u eveneens eenmaal B.L.(...) ontmoet die u kende van ziens. U ging samen met uw achterneven – weliswaar per toeval – in zijn huis werken. Hij vroeg wie u was, waarop u zich voorstelde en de naam van uw vader noemde. B.L.(...) vroeg of u besepte dat jullie in een bloedwraak verwickeld waren, waarna u snel bent weggevlucht. Dat was de enige keer dat u contact hebt gehad met de familie van R.M.(...). Sinds 2001 is uw vrouw ziek en depressief. Door de moeilijkheden die de bloedwraak met zich meebrachten, kreeg ze psychische problemen. Haar gezondheidstoestand ging nog achteruit nadat uw zoon in 2006 was verdronken. Ze ging regelmatig naar de psychiater voor behandeling en werd indien nodig opgenomen in het ziekenhuis. Op 8 maart 2010 was u aan het werken als arbeider in het huis van A.(...) toen u ruzie kreeg met uw collega S.K.(...). Hij gaf u bevelen wat u niet kon verdragen. De ruzie escaleerde en S.(...) sloeg u bewusteloos. Op het moment van het conflict was de moeder van A.(...) thuis. Ze belde haar zoon om in te grijpen. Ondertussen had een vriend van uw broer R.(...), die in de buurt was en had gehoord wat er was gebeurd, uw broer gebeld. R.(...) kwam naar het huis van A.(...) en schoot S.(...) in zijn been waarop uw broer wegvluchtte. A.(...) die ondertussen ter plaatse was gekomen, bracht u naar huis waar u enige tijd later terug bij bewustzijn kwam. U werd verzorgd aan uw ribben door een gepensioneerde arts die bij u in de buurt woonde. Via uw buurman vernam u dat S.(...) en zijn familie zich wilden wreken op u en uw familie. De verzoeningscommissie heeft getracht te onderhandelen maar zonder succes. U moest vanaf die dag steeds binnen blijven. U bent uw broer R.(...) anderhalve maand geleden nog één keer tegengekomen in Shköder op straat toen u met de auto onderweg was naar een kennis die u nog geld moest. U hebt maar heel even met hem kunnen praten. Dat was de enige keer dat u R.(...) nog hebt gezien na het conflict op 8 maart 2010. Uiteindelijk besloot u Albanië te verlaten uit angst voor uw leven en het leven van uw familie. Op 17 oktober 2011 nam u samen met uw echtgenote en dochters D.(...) en E.(...) (CGVS 11/23659; O.V.6.900.113), het vliegtuig in Tirana naar Milaan. U kwam op 18 oktober 2011 aan in België waar u op 19 oktober 2011 een tweede asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door de DVZ werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf omdat u geen feiten aanhaalde die wezen op een persoonlijke vervolging. Hoewel u zich in het kader van onderhavige nieuwe asielaanvraag beroept op ontwikkelingen die op zich géén betrekking hebben op de vluchtmotieven die u in het kader van uw vorige asielaanvraag hebt aangereikt, is de beoordeling van de eerdere asielaanvraag niet zonder belang voor de beoordeling van de nieuwe elementen.

Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u immers een Kosovaar te zijn, afkomstig uit Mitrovica waar u nu verklaarde een staatsburger van Albanië te zijn, afkomstig uit Shköder (CGVS 1, p.2-3), wat wordt bevestigd door de door u neergelegde identiteitsdocumenten. U stelde tijdens uw eerste asielaanvraag in 2000 dat u eind maart 1998 samen met uw gezin van Kosovo zou zijn gevlucht naar Albanië uit angst voor het oorlogsgeweld. U zou op 14 oktober 2000 teruggekeerd zijn naar Kosovo om de situatie aldaar te bekijken maar aangezien u alles had verloren in Kosovo, verklaarde u te zijn teruggekeerd naar Albanië en vervolgens naar België te zijn vertrokken. Ook deze verklaringen stemmen niet overeen met de verklaringen die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag. Tijdens het gehoor op het CGVS stelde u immers dat u van 1995 of 1996 tot 2000 in Italië hebt gewoond en gewerkt en dat u gedurende deze periode regelmatig terugkeerde naar Albanië om bij uw familie te zijn (CGVS 1, p.6-7). Door de vastgestelde voorgaande intentionele misleiding komt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Deze geloofwaardigheid kan niet rechtgezet worden door uw verklaringen dat u uw identiteit aanvankelijk geheim wilde houden uit angst voor de familie met wie u in een bloedwraak bent verwickeld (CGVS 1, p.4). In dit verband dient immers opgemerkt te worden dat u tijdens uw eerste asielaanvraag op geen enkel moment hebt aangegeven dat u omwille van een bloedwraak uw land van herkomst zou zijn ontvlucht. Uw verklaringen dat u indertijd al uw sporen wilde uitwissen; dat niemand u iets zou hebben gevraagd over de bloedwraak; dat u tijdens uw eerste asielaanvraag niet zoveel belang hebt gehecht aan het gesprek en dat u toen hebt verteld wat iedereen vertelde (CGVS 1, p.4), zijn allerminst een overtuigende uitleg voor het achterhouden van essentiële informatie. Bovendien kon u evenmin een overtuigende uitleg geven wanneer u werd gevraagd waarom u in het kader van uw tweede asielaanvraag dan wél hebt besloten om uw identiteit kenbaar te maken en melding te maken van de betreffende bloedwraak (CGVS 1, p.4). U kwam immers niet verder dan te stellen dat u nu weet hoe alles in zijn werk gaat en dat u geen reden hebt om te liegen (CGVS 1, p.4).

Voorts moet erop gewezen worden dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat u vóór uw eerste asielaanvraag in België op 19 oktober 2000 meer dan vier jaar in Italië hebt gewoond zonder er asiel te hebben gevraagd (CGVS 1, p.6-7 en 13). U stelde dat u indertijd geen asielaanvraag hebt ingediend in Italië omdat u in het zwart werkte en omdat u vaak moest terugkeren naar Albanië om voor uw zieke vrouw te zorgen (CGVS 1, p.7). Vervolgens verklaarde u dat u als vluchteling was vertrokken naar Italië en niet als asielzoeker; dat u geen asiel nodig had in Italië; dat er genoeg werk was; dat u er ver van uw vijand kon leven en dat België is gekend als de plaats voor asielzoekers (CGVS 1, p.13). Dat u om deze redenen tussen 1996 en 2000 geen asiel wou vragen in Italië kan echter geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn. Het feit dat u tijdens uw eerste asielprocedure hebt gelogen over uw identiteit, dat u toen geen melding hebt gemaakt van de door u – in het kader van uw tweede asielaanvraag – aangehaalde bloedwraak die meer dan dertig jaar geleden zijn oorsprong zou hebben gevonden in de moord van uw vader op R.M.(...) en die in 2000 al tientallen jaren aan de gang was en het feit dat u tussen 1996 en 2000 nooit asiel hebt gevraagd in Italië, ondermijnt de geloofwaardigheid van de bloedwraak die de familie van R.M.(...) zou hebben geïnitieerd in ernstige mate.

Dat de geloofwaardigheid van de eerste bloedwraak ernstig in vraag kan worden gesteld, wordt verder bevestigd door een opeenstapeling van vage en bedenkelijke verklaringen hieromtrent. Zo gaf u enkel de naam van de neef van R.M.(...), B.L.(...), maar kon u geen enkel ander familielid van R.M.(...) bij naam noemen (CGVS 1, p.18-19 en CGVS 2, p.10). Gezien u verklaarde in voortdurende angst te moeten leven vermoord te worden door de familie van R.M.(...) (CGVS 2, p.10), mag er nochtans verwacht worden dat u weet welke personen u moet vrezen. Bovendien verklaarde u dat uw kennissen I.(...) en R.G.(...), contacten hadden met de familie M.(...) en vertelden zei u dat de familie zich nog steeds wil wreken (CGVS 1, p.19 en CGVS 2, p.10). Gevraagd of u zich dan nooit bij hen hebt geïnformeerd naar de andere familieleden van R.M.(...), antwoordde u negatief (CGVS 2, p.10). Dat wijst op weinig interesse van uw kant en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen met de familie. Voorts verklaarde u vóór het incident in maart 2010 een normaal leven te leiden in Albanië (CGVS 1, p.3), wat haaks staat op uw bewering altijd al verwickeld geweest te zijn in een bloedwraak. Dat wordt bovendien nog versterkt door uw verklaringen naar school te zijn geweest; te hebben gewerkt als arbeider in de bouw; regelmatig op familiebezoek te zijn gegaan; naar de ouderavonden van uw kinderen te zijn geweest en uw echtgenote, indien nodig, naar de arts te hebben gebracht (CGVS 1, p.6-8;11-12 en CGVS 2, p.13). Ook uw broers werkten in Albanië en hun kinderen studeerden (CGVS 1, p.8-9). U zei weliswaar dat – wanneer u uw huis verliet – u meestal werd begeleid door een persoon (personen) die u besa had(den) gegeven en u in bescherming nam(en) waardoor u niets kon overkomen (CGVS 1, p.6-8; 12, 14, 17 en CGVS 2, p.11-12). Hierbij dienen evenwel enkele bedenkingen gemaakt te worden. Uw verklaringen betreffende de betekenis van ‘besa’ – een cruciale stap in het verzoeningsproces – is vooreerst tegenstrijdig met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Daaruit blijkt immers dat niet een derde persoon maar de familie die wraak wil nemen een besa geeft en dat een besa een tijdelijk opheffen van de dreiging met wraak betekent (zie landeninformatie). Ten tweede kan men zich afvragen waarom een persoon die niets te maken heeft met uw bloedwraak, zijn leven zou riskeren door u te vergezellen. U verklaarde immers zelf dat ook uw begeleider angst had (CGVS 2, p.12). Voorts zijn uw verklaringen omtrent uw ontmoeting met B.L.(...) tien jaar geleden allerminst plausibel (CGVS 1, p.20). Zo stelde u dat u wist wie B.L.(...) was omdat

vrienden hem een keer hadden aangewezen in Shköder en hadden gezegd dat hij een neef was van R.M.(...) (CGVS 1, p.20). Toen B.L.(...) echter uw werkgever bleek te zijn en hij vroeg wie u was, zei u dat u de zoon was van L.H.(...) (CGVS 1 p.20) – de persoon die een neef van hem had vermoord. Het is echter op zijn minst vreemd te noemen dat u uw identiteit zou prijsgeven, wetende dat uw leven daardoor in gevaar zou komen en wetende dat B.L.(...) u vóór deze zeer toevallige ontmoeting nog nooit had gezien. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u en uw familie een andere achternaam hadden aangenomen na de moord van uw vader en nonkels op R.M.(...) (CGVS 1, p.11). Gevraagd waarom u dan niet die valse familienaam had gebruikt toen B.L.(...) naar uw naam vroeg, antwoordde u dat u niet wou liegen en dat u zich schaamde toen u voor hem stond (CGVS 1, p.20). Wat allerminst een overtuigende uitleg is. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde eenmalige ontmoeting met B.L.(...). Wat ten slotte de ontmoeting van uw oudste broer met B.L.(...) en de broers van R.M.(...) betreft, dient er eveneens gewezen te worden op het bedenkelijke karakter daarvan. Volgens uw verklaringen zou uw broer in 1999 of 2000 samen met een aantal ouderen naar Vorfë gegaan zijn, het dorp waarvan uw vader afkomstig is, om de grond van uw familie te verkopen (CGVS 1, p.20-21). Hij zou echter aangevallen geweest zijn door B.L.(...) en de broers van R.M.(...) (CGVS 1, p.21). Hierbij dient er evenwel op gewezen te worden dat het weinig plausibel is dat uw broer zich nog zou vertonen in Vorfë, wetende dat de familie van R.M.(...) waarmee uw familie in bloedwraak is verwickeld, woonachtig is in dat dorp.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde bloedwraak als gevolg van de moord van uw vader op R.M.(...) meer dan veertig jaar geleden.

Wat betreft de bloedwraak als gevolg van een conflict tussen u en uw collega S.K.(...), dient eveneens gewezen te worden op een aantal vage en bedenkelijke verklaringen van uwentwege.

Vooreerst legde u zeer vage verklaringen af over de omstandigheden waarin uw broer uw collega zou hebben neergeschoten en wat er daarna precies is gebeurd. Zo verklaarde u niet te weten of A.(...), uw werkgever, S.(...) en/of uw broer nog heeft gezien toen hij na het telefoontje van zijn moeder naar huis terugkeerde (CGVS 2, p.3-5). Verder kon u evenmin vertellen hoe S.(...) tot in het ziekenhuis is geraakt (CGVS 2, p.5) en wat de naam is van de persoon die R.(...) op de hoogte had gebracht van de ruzie tussen u en S.(...) (CGVS 1, p.22). In dat verband legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Eerst stelde u dat het een vriend was van de familie – die samen met u en S.(...) bij A.(...) aan het werken was – die R.(...) op de hoogte had gebracht van het conflict (CGVS 1, p.22).

Vervolgens verklaarde u dat een vriend van uw broer in de buurt aan het werken was, toevallig voorbij kwam, de ruzie hoorde en uw broer belde (CGVS 1, p.22). Deze vage en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de feiten die zich zouden hebben afgespeeld op 8 maart 2010.

Het feit dat u – volgens uw verklaringen – drie of vier uur bewusteloos zou zijn geweest na het conflict met S.(...) (CGVS 1, p.22-23 en CGVS 2, p.3-4) kan niet als voldoende uitleg worden aangenomen voor uw onwetendheid over het verdere verloop van het incident aangezien u nadien nog contact hebt gehad met A.(...) en R.(...) (CGVS 2, p.4-5). Gezien de invloed die het door u aangehaalde incident had op het verdere verloop van uw leven en dat van uw familie, mag verwacht worden dat u zich informeert naar de omstandigheden waarin het schietincident heeft plaatsgevonden. Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor na het incident nog tot aan uw vertrek te hebben gewerkt (CGVS 1, p.12) waarna u tijdens het tweede gehoor stelde niet meer te hebben gewerkt na 8 maart 2010 (CGVS 2, p.3).

Wat er ook van zij, u bent net voor uw vertrek wel nog een krant gaan kopen (CGVS 1, p.14-15); u bent in oktober 2011 uw dochter gaan inschrijven aan de Hogeschool (CGVS 1, p.11); u bent – zonder begeleiding en te voet – het attest van de verzoeningscommissie en het attest van de burgemeester gaan afhalen (CGVS 1, p.15-16); u bent in september 2011 zelf uw identiteitskaart gaan afhalen (CGVS 1, p.14); u bent zelf uw vliegtuigtickets gaan kopen in Lezhë (CGVS 1, p.16-17) en u bent om 10u00 's morgens met een soort taxi naar de luchthaven van Tirana vertrokken om daar het vliegtuig te nemen richting Italië (CGVS 1, p.16-17). U verklaarde eveneens dat uw broer R.(...), die S.(...) in zijn been heeft geschoten, het laatste jaar nog heeft gewerkt in een bouwbedrijf en u gaf zelf aan – wanneer u werd gevraagd of u hem anderhalve maand voor uw vertrek toevallig was tegengekomen op straat – dat hij soms – hoewel stiekem – naar de winkel moest voor zijn familie (CGVS 1, p.9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat wanneer iemand in een bloedvete verwickeld is, de Kanun voorschrijft dat desgevallend alle volwassen mannen van de geviseerde familie of clan het doelwit kunnen worden van bloedwraak. Dit leidt er onder meer toe dat de mannelijke leden van de geviseerde familie zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten. Alle taken worden dan door de vrouwelijke familieleden overgenomen.

Bovenvermelde opmerkingen leiden tot de conclusie dat het conflict tussen u en S.K.(...) op maart 2010, de daaropvolgende schietpartij door uw broer R.(...) en initiatie van bloedwraak door de familie K.(...), niet geloofwaardig zijn.

De geloofwaardigheid van de bloedwraak geïnitieerd door de familie van R.M.(...) en van de bloedwraak geïnitieerd door de familie van S.K.(...), wordt nog verder ondermijnd door uw gebrek aan kennis over het fenomeen bloedwraak. Zo kon u niet vertellen welk artikel in de Kanun melding maakt van bloedwraak daar u de Kanun nooit hebt gelezen (CGVS 1, p.21). Nochtans mag verwacht worden dat u weet wat de Kanun vertelt over bloedwraak daar u reeds uw hele leven angst zou hebben omwille van deze praktijk.

Wat betreft het attest van de 'Liga van Vredesmissionarissen van Albanië' (dd.14/10/2011), het door u aangedragen attest van de burgemeester (dd.13/10/2011) en het krantenartikel uit de krant Malesia (dd. 15/10/2011), dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. Bovendien komt de inhoud van het attest van de verzoeningscommissie niet overeen met uw verklaringen. Zo staat er te lezen dat u "al enkele maanden in conflict zou zijn met een andere bewoner van de wijk Kiras omwille van grondbezit".

Volgens uw verklaringen bent u al jaren in conflict met de familie M.(...) uit Vorfë omwille van een grondconflict en bent u enkele maanden in conflict met de familie K.(...) omwille van een conflict op het werk. Geen van de door u beweerde vendetta's stemt aldus overeen met de bovenstaande beschrijving door de verzoeningscommissie. Verder in het attest, dat werd opgesteld op 13 oktober 2011, wordt aangegeven dat u acht maanden geleden in conflict kwam door een banale reden. U stelde evenwel dat de ruzie op 8 maart 2010 plaatsvond (CGVS 1, p.3), ongeveer één jaar en acht maanden geleden. Voorts werd het krantenartikel over uw problemen in dezelfde krant vertaald naar het Frans, wat eveneens wijst op het gesolliciteerde karakter ervan. Ten slotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat corruptie in Albanië alomtegenwoordig is. Attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen kunnen er gekocht worden. Bijgevolg kan aan bovengenoemde attesten en krantenartikel geen enkele bewijskracht worden gehecht.

Voorts heeft uw echtgenote sinds 2000-2001 medische problemen (CGVS 2, p.12-13). Ze heeft psychische problemen – die verslechterden na de dood van uw zoon in 2006 – en ze lijdt aan diabetes (CGVS 2, p.12-13). Medische problemen op zich ressorteren echter niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw verklaringen als zouden deze medische problemen onder andere veroorzaakt zijn door de vendetta's waarin u en uw gezin zijn verwickeld (CGVS 2, p.12), moet opgemerkt worden dat – gezien bovenstaande vaststellingen – geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vendetta's. Op basis van uw verklaringen (CGVS 2, p.13); de verklaringen van uw echtgenote (CGVS 00/34723B, p.8) en dochter E.(...) (CGVS 11/23659, p.6-7) en de neergelegde medische stukken moet overigens worden vastgesteld dat uw echtgenote werd behandeld in Albanië. Uw echtgenote ging immers regelmatig naar de psycholoog, werd enkele keren opgenomen in de psychiatrie en kreeg medicatie voorgeschreven. U maakt gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat uw echtgenote om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen afdoende medische behandeling kreeg/kan krijgen in Albanië. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, uitgereikt op 27 september 2011; de identiteitskaart van uw echtgenote, uitgereikt op 16 april 2009; de identiteitskaart van uw dochter E.(...), uitgereikt op 27 januari 2011; uw paspoort, uitgereikt op 27 september 2011, het paspoort van uw vrouw, uitgereikt op 9 december 2010 en de paspoorten van uw dochters E.(...) en D.(...), uitgereikt op 27 september 2011, bevatten enkel identiteitsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De neergelegde medische attesten uit Albanië en België bevestigen de medische problemen van uw echtgenote maar doen geen afbreuk aan de vaststelling dat medische problemen op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en/of de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve wens ik er op te wijzen dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw dochter, E.F.(...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekster, N.F.(...), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en staatsburger van Albanië. U bent geboren op 10 februari 1969 in Grizhe. De vader van uw echtgenoot, S.F.(...) (CGVS 00/34723Z; O.V. 5.029.009), heeft zeer lang geleden een zekere R.(...) vermoord omwille van een grondconflict waarna de familie van R.(...) bloedwraak initieerde. In 2000-2001 kreeg u medische problemen. Als gevolg van de privatisering van de gronden verloren u en uw gezin jullie eigendom in Koplik. U had het hier zeer moeilijk mee en kreeg een depressie. Uw psychische problemen verergerden nog na de dood van uw enige zoon in 2006. U werd regelmatig medisch behandeld in een psychiatrisch ziekenhuis. U lijdt eveneens aan diabetes. Op 8 maart 2010 had uw echtgenoot een conflict met zijn collega S.K.(...). S.(...) had uw man bewusteloos geslagen waarna uw schoonbroer R.(...), S.(...) heeft verwond. Als gevolg van dat incident, is uw man in een bloedwraak verwickeld. Eind 2010 bent u voor medische behandeling samen met bevriende Kosovaren naar België gereisd waar u een drietal weken bent verbleven. In maart 2011 bent u vervolgens samen met de dochter van uw zus naar Griekenland gereisd voor dezelfde redenen. U hebt zich echter niet kunnen laten verzorgen gezien de dochter van uw zus door omstandigheden moest terugkeren naar Albanië. Uit vrees voor de familie K.(...) besloten u en uw gezin Albanië uiteindelijk definitief te verlaten. Op 17 oktober 2011 nam u samen met uw man, uw dochters D.(...) en E.(...) (CGVS 11/23659; O.V.6.900.113), het vliegtuig in Tirana naar Milaan. U kwam op 18 oktober 2011 aan in België waar u op 19 oktober 2011 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de elementen die door uw echtgenoot, S.F.(...), werden aangehaald. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“(...)”

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing in hoofde van derde verzoekster, E.F.(...), luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en staatsburger van Albanië. U bent geboren op 20 januari 1993 in Koplik. Uw vader, S.F.(...) (CGVS 00/34723Z; O.V. 5.029.009), was reeds lang geleden verwickeld in een bloedwraak maar daar weet u niet veel over. U weet wel dat hij steeds voorzichtig moest zijn als hij naar buiten ging. Uw moeder, N.F.(...) (CGVS 00/34723B; O.V. 5.029.009),

heeft sinds 2001 medische problemen. Ze heeft een zware depressie en lijdt aan diabetes. Op 8 maart 2010 had uw vader een conflict met zijn collega S.K.(...) waarna uw oom R.(...) heeft geschoten op S.(...) en zijn been heeft geraakt. De familie K.(...) initieerde bloedwraak en uw vader moest sindsdien ondergedoken leven. De verzoeningscommissie heeft getracht te onderhandelen maar zonder succes. U had zich in september 2011 ingeschreven aan de universiteit maar u hebt nooit lessen kunnen volgen. Uit vrees voor de familie K.(...) besloten u en uw gezin immers Albanië definitief te verlaten. Op 17 oktober 2011 nam u samen met uw gezin het vliegtuig in Tirana naar Milaan. U kwam op 18 oktober 2011 aan in België waar u op 19 oktober 2011 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de elementen die door uw vader, S.F.(...), werden aangehaald. In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve wens ik er op te wijzen dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, N.F.(...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en tevens een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), in samenhang met de beginselen van goed bestuur, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker op 28 november 2011 en op 1 december 2011 op het Commissariaat-generaal gehoord is. Tweede en derde verzoeksters zijn beide op 1 december 2011 op het Commissariaat-generaal gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Albanees machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298;

RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 augustus 2011 (CG nr. 1023904), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoekers stellen vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) bedenkingen heeft bij hun relaas omdat zij reeds eerder asiel hebben aangevraagd in België en dat zij toen verklaard hebben dat zij afkomstig waren van Mitrovica en Servische staatsburgers waren, zij zouden toen Kosovo ontvlucht zijn om te ontkomen aan het oorlogsgeweld. Verzoekers zijn van oordeel dat de commissaris-generaal geen rekening kan houden met deze eerste asielaanvraag, aangezien huidige asielaanvraag op andere gronden is gebaseerd dan de eerste. Verzoekers stellen bovendien dat zij slachtoffer geweest zijn van mensensmokkelaars die de instructies hebben gegeven om te verklaren dat zij afkomstig waren van Kosovo, omdat de smokkelaars wisten dat de procedure toen lang zou duren, en verzoekers waren verplicht om een deel van hun inkomen af te staan aan deze smokkelaars. Verzoekers hiermee confronteren staat volgens hun gelijk aan hen confronteren met een traumatische gebeurtenis. Verzoekers wensen dan ook deze periode uit hun leven zo vlug mogelijk te vergeten, zij zouden dan ook deze periode uit het geheugen bannen, verzoekers menen dat de commissaris-generaal als gespecialiseerde asielinstantie zou moeten weten dat dit normaal is voor mensen die een traumatische ervaring hebben ondergaan. Tweede verzoekster zou ook door deze traumatische ervaring medische problemen hebben. Aangezien zij verplicht waren om te stellen dat zij van Kosovo afkomstig waren, konden verzoekers niet verklaren dat zij in een bloedwraak verwickeld waren omdat dit gebruik niet meer leeft bij de etnische Albanen van Kosovo, en dan zouden verzoekers onmiddellijk door de mand gevallen zijn. Verzoekers menen dat het een brug te ver gaat om op basis van dit ene element te concluderen dat het volledige relaas van verzoekers ongeloofwaardig is. Verzoekers herhalen dat hun niet kan kwalijk genomen worden dat zij gelogen hebben over hun afkomst, aangezien zij verplicht werden om dit te doen. Verzoekers menen dan ook dat dit deel van de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden weerhouden.

De Raad kan bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielpcedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). De Raad wijst er vooreerst op dat uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat deze eerdere asielaanvraag waarvan sprake niet door alle verzoekers ingediend is. In deze periode zou eerste verzoeker alleen in België asiel aangevraagd hebben, en vrijwillig teruggekeerd zijn naar zijn land van herkomst om voor zijn echtgenote te zorgen. Waar verzoekers dus stellen dat tweede verzoekster medische problemen zou hebben gekregen als gevolg van de traumatische ervaringen met de smokkelaars in 2000, dient de Raad erop te wijzen dat tweede verzoekster niet mee naar België gekomen is, en dat zij dus niet te maken gehad zou hebben met deze mensensmokkelaars, en hier dus ook geen medische problemen aan overgehouden kan hebben. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker in huidig verzoekschrift erkent dat hij onwaarachtige verklaringen afgelegd zou hebben in het kader van een eerdere procedure, maar dat dit uiteraard niet kan volstaan om de tegenstrijdigheden in de verklaringen van eerste verzoeker teniet te doen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006). Louter stellen dat verzoeker verplicht werd door de smokkelaars om deze onwaarachtige

verklaringen af te leggen kan deze tegenstrijdigheden niet weerleggen. Verzoekers geloofwaardigheid wordt reeds aangetast door deze vaststellingen.

Voor de beoordeling van de medische problemen van tweede verzoekster dient zij een aanvraag in te dienen bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bekomen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de geloofwaardigheid van verzoekers aangetast wordt door het feit dat eerste verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in Italië, stelt eerste verzoeker dat hij in Italië was om te werken en dat hij niet wist dat hij daar asiel kon aanvragen. Eerste verzoeker meent dat dit hem niet kan verweten worden, aangezien hij niet gestudeerd heeft en het aannemelijk overkomt dat hij dit niet wist, zeker gezien er bijna geen Albanezen asiel aanvragen in Italië. Vele Albanezen zijn via arbeidsmigratie in Italië, dat Albanië steeds heeft gezien als een gebiedsuitbreiding. In Italië was eerste verzoeker veilig genoeg en ver weg van zijn belagers. Eerste verzoeker ziet ook hier niet in waarom door dit argument van de commissaris-generaal zijn volledige geloofwaardigheid ondermijnd zou zijn, aldus zijn verzoekers van mening dat ook dit deel van de motivering niet kan worden weerhouden.

Eerste verzoeker verliet zijn land van herkomst en verhuisde naar Italië omdat hij vervolging vreesde wegens een bloedwraak tegen hem. Eerste verzoeker was hier dus niet als arbeidsmigrant naartoe getrokken. Van een persoon die zou vrezen voor zijn leven kan dan ook worden verwacht dat hij zich informeert met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden die ter zijner beschikking staan in het land waarnaar hij gevluht is, en het feit niet gestudeerd te hebben doet hieraan geen afbreuk. De Raad is dan ook van mening dat deze vaststelling verzoekers geloofwaardigheid verder aantast.

De commissaris-generaal vindt verder dat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers ondermijnd wordt omdat eerste verzoeker weinig of geen details kent omtrent de dood en familie van R.M.(...). Verzoekers antwoorden hierop dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt. Het staat immers als een paal boven water dat zijn vader R.M.(...) heeft vermoord. De commissaris-generaal dient verder te weten dat onder het regime van Hoxha bloedwraak onbestaande was, maar dat dit gebruik opnieuw tot leven is gekomen met de komst van de democratie in 1993. Tot dan had verzoeker dus niets te vrezen van de familie van R.M.(...).

De Raad merkt op dat verzoekers geen concrete repliek geven op hetgeen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing is opgeworpen. De bestreden beslissing stelt: *“(...)Dat de geloofwaardigheid van de eerste bloedwraak ernstig in vraag kan worden gesteld, wordt verder bevestigd door een opeenstapeling van vage en bedenkelijke verklaringen hieromtrent. Zo gaf u enkel de naam van de neef van R.M.(...), B.L.(...), maar kon u geen enkel ander familielid van R.M.(...) bij naam noemen (CGVS 1, p.18-19 en CGVS 2, p.10). Gezien u verklaarde in voortdurende angst te moeten leven vermoord te worden door de familie van R.M.(...) (CGVS 2, p.10), mag er nochtans verwacht worden dat u weet welke personen u moet vrezen. Bovendien verklaarde u dat uw kennissen I.(...) en R.G.(...), contacten hadden met de familie M.(...) en vertelden zei u dat de familie zich nog steeds wil wreken (CGVS 1, p.19 en CGVS 2, p.10). Gevraagd of u zich dan nooit bij hen hebt geïnformeerd naar de andere familieleden van R.M.(...), antwoordde u negatief (CGVS 2, p.10). Dat wijst op weinig interesse van uw kant en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen met de familie. Voorts verklaarde u vóór het incident in maart 2010 een normaal leven te leiden in Albanië (CGVS 1, p.3), wat haaks staat op uw bewering altijd al verwickeld geweest te zijn in een bloedwraak. Dat wordt bovendien nog versterkt door uw verklaringen naar school te zijn geweest; te hebben gewerkt als arbeider in de bouw; regelmatig op familiebezoek te zijn gegaan; naar de ouderavonden van uw kinderen te zijn geweest en uw echtgenote, indien nodig, naar de arts te hebben gebracht (CGVS 1, p.6-8;11-12 en CGVS 2, p.13). Ook uw broers werkten in Albanië en hun kinderen studeerden (CGVS 1, p.8-9).(...)”*. Verzoekers dienen met concrete argumenten aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om deze beslissing te dragen en blijven hier in gebreke.

Eerste verzoeker kon tevens zijn woning verlaten om verscheidene zaken te doen en de commissaris-generaal meent dat deze bewegingsvrijheid haaks staat op de vrees die eerste verzoeker zou hebben omdat hij in een bloedwraak is verwickeld. Verzoeker benadrukt hieromtrent dat hij steeds de woning verliet omdat hij een “besa” had ontvangen van de wrakende familie en zolang deze “besa” niet werd opgeheven kon verzoeker een redelijk normaal leven leiden. Verzoekers wijzen er verder op dat eerste verzoeker enkel kon getroffen worden op straat, en het is verder ook niet zo dat de familie van M.R.(...) naast de deur van de woning van verzoekers bleef wachten en kamperen met een wapen. Eerste

verzoeker zou ook telkens zijn vrouw en kinderen van jonger dan vijftien jaar oud op verkenning hebben gestuurd om te zien of er geen familie van R.M.(...) in de buurt was.

Hieromtrent stelt de bestreden beslissing: “(...)U zei weliswaar dat – wanneer u uw huis verliet – u meestal werd begeleid door een persoon (personen) die u besa had(den) gegeven en u in bescherming nam(en) waardoor u niets kon overkomen (CGVS 1, p.6-8; 12, 14, 17 en CGVS 2, p.11-12). Hierbij dienen evenwel enkele bedenkingen gemaakt te worden. Uw verklaringen betreffende de betekenis van ‘besa’ – een cruciale stap in het verzoeningsproces – is vooreerst tegenstrijdig met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Daaruit blijkt immers dat niet een derde persoon maar de familie die wraak wil nemen een besa geeft en dat een besa een tijdelijk opheffen van de dreiging met wraak betekent (zie landeninformatie). Ten tweede kan men zich afvragen waarom een persoon die niets te maken heeft met uw bloedwraak, zijn leven zou riskeren door u te vergezellen. U verklaarde immers zelf dat ook uw begeleider angst had (CGVS 2, p.12).(...)”. De verklaringen die verzoekers in huidig verzoekschrift geven zijn niet voldoende om dit motief te weerleggen. De Raad schaart zich dan ook achter dit motief.

Waar de bestreden beslissing stelt dat de bloedwraak die de familie K.(...) tegen eerste verzoeker had uitgesproken niet geloofwaardig is omdat eerste verzoeker hieromtrent vage verklaringen heeft afgelegd, stelt eerste verzoeker dat hij duidelijk heeft gezegd dat hij drie à vier uur bewusteloos is geweest. Als gevolg van deze bewusteloosheid heeft verzoeker tevens een hersenaandoening opgelopen waardoor zijn geheugen vertroebeld is. Verzoekers menen dat door de harde slag op eerste verzoekers hoofd, het normaal is dat hij zich niet meer alles helder en duidelijk voor de geest kan halen.

De Raad wijst erop dat eerste verzoeker slechts zijn reeds afgelegde verklaringen herhaald. Hij geeft helemaal geen redenen waarom hij nadat hij terug bij bewustzijn zou gekomen zijn niet meer informatie heeft proberen te bekomen over wat er juist gebeurd was. Dit incident was voldoende om verzoekers te doen vrezen voor vervolging, er kan aldus verwacht worden dat zij zo veel mogelijk inspanningen zouden leveren om te weten te komen wat er juist allemaal aan de hand is. De bestreden beslissing stelt hier reeds over: “(...)Wat betreft de bloedwraak als gevolg van een conflict tussen u en uw collega S.K.(...), dient eveneens gewezen te worden op een aantal vage en bedenkelijke verklaringen van uwentwege.

Vooreerst legde u zeer vage verklaringen af over de omstandigheden waarin uw broer uw collega zou hebben neergeschoten en wat er daarna precies is gebeurd. Zo verklaarde u niet te weten of A.(...), uw werkgever, S.(...) en/of uw broer nog heeft gezien toen hij na het telefoontje van zijn moeder naar huis terugkeerde (CGVS 2, p.3-5). Verder kon u evenmin vertellen hoe S.(...) tot in het ziekenhuis is geraakt (CGVS 2, p.5) en wat de naam is van de persoon die R.(...) op de hoogte had gebracht van de ruzie tussen u en S.(...) (CGVS 1, p.22). In dat verband legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Eerst stelde u dat het een vriend was van de familie – die samen met u en S.(...) bij A.(...) aan het werken was – die R.(...) op de hoogte had gebracht van het conflict (CGVS 1, p.22).

Vervolgens verklaarde u dat een vriend van uw broer in de buurt aan het werken was, toevallig voorbij kwam, de ruzie hoorde en uw broer belde (CGVS 1, p.22). Deze vage en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de feiten die zich zouden hebben afgespeeld op 8 maart 2010.

Het feit dat u – volgens uw verklaringen – drie of vier uur bewusteloos zou zijn geweest na het conflict met S.(...) (CGVS 1, p.22-23 en CGVS 2, p.3-4) kan niet als voldoende uitleg worden aangenomen voor uw onwetendheid over het verdere verloop van het incident aangezien u nadien nog contact hebt gehad met A.(...) en R.(...) (CGVS 2, p.4-5). Gezien de invloed die het door u aangehaalde incident had op het verdere verloop van uw leven en dat van uw familie, mag verwacht worden dat u zich informeert naar de omstandigheden waarin het schietincident heeft plaatsgevonden. Voorts verklaarde u tijdens het eerste gehoor na het incident nog tot aan uw vertrek te hebben gewerkt (CGVS 1, p.12) waarna u tijdens het tweede gehoor stelde niet meer te hebben gewerkt na 8 maart 2010 (CGVS 2, p.3).

Wat er ook van zij, u bent net voor uw vertrek wel nog een krant gaan kopen (CGVS 1, p.14-15); u bent in oktober 2011 uw dochter gaan inschrijven aan de Hogeschool (CGVS 1, p.11); u bent – zonder begeleiding en te voet – het attest van de verzoeningscommissie en het attest van de burgemeester gaan afhalen (CGVS 1, p.15-16); u bent in september 2011 zelf uw identiteitskaart gaan afhalen (CGVS 1, p.14); u bent zelf uw vliegtuigtickets gaan kopen in Lezhë (CGVS 1, p.16-17) en u bent om 10u00 's morgens met een soort taxi naar de luchthaven van Tirana vertrokken om daar het vliegtuig te nemen richting Italië (CGVS 1, p.16-17). U verklaarde eveneens dat uw broer R.(...), die S.(...) in zijn been heeft geschoten, het laatste jaar nog heeft gewerkt in een bouwbedrijf en u gaf zelf aan – wanneer u werd gevraagd of u hem anderhalve maand voor uw vertrek toevallig was tegengekomen op straat – dat hij soms – hoewel stiekem – naar de winkel moest voor zijn familie (CGVS 1, p.9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat wanneer iemand in een bloedvete

verwikkeld is, de Kanun voorschrijft dat desgevallend alle volwassen mannen van de geïsoleerde familie of clan het doelwit kunnen worden van bloedwraak. Dit leidt er onder meer toe dat de mannelijke leden van de geïsoleerde familie zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten. Alle taken worden dan door de vrouwelijke familieleden overgenomen.(...)". De Raad schaaft zich achter dit motief.

Verzoekers wijzen er ook op dat zij stukken hebben aangebracht die wijzen op het bestaan van de bloedwraak, zodat er minstens een begin van bewijs is. Waar de commissaris-generaal stelt dat deze documenten van twijfelachtig allooi zijn en dat het mogelijk is om documenten over bloedwraak te kopen, stellen verzoekers dat de commissaris-generaal te vlug door de bocht gaat. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal hier een deductieve redenering toepast en dat het niet zo is dat omdat het mogelijk is documenten te kopen, dat de documenten die verzoekers neerleggen ook gekocht zouden zijn.

Met betrekking tot de neergelegde stukken stelt de bestreden beslissing: *"(...)Wat betreft het attest van de 'Liga van Vredesmissionarissen van Albanië' (dd.14/10/2011), het door u aangedragen attest van de burgemeester (dd.13/10/2011) en het krantenartikel uit de krant Malesia (dd. 15/10/2011), dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval bleek. Bovendien komt de inhoud van het attest van de verzoeningscommissie niet overeen met uw verklaringen. Zo staat er te lezen dat u "al enkele maanden in conflict zou zijn met een andere bewoner van de wijk Kiras omwille van grondbezit".*

Volgens uw verklaringen bent u al jaren in conflict met de familie M.(...) uit Vorfë omwille van een grondconflict en bent u enkele maanden in conflict met de familie K.(...) omwille van een conflict op het werk. Geen van de door u beweerde vendetta's stemt aldus overeen met de bovenstaande beschrijving door de verzoeningscommissie. Verder in het attest, dat werd opgesteld op 13 oktober 2011, wordt aangegeven dat u acht maanden geleden in conflict kwam door een banale reden. U stelde evenwel dat de ruzie op 8 maart 2010 plaatsvond (CGVS 1, p.3), ongeveer één jaar en acht maanden geleden. Voorts werd het krantenartikel over uw problemen in dezelfde krant vertaald naar het Frans, wat eveneens wijst op het gesolliciteerde karakter ervan. Ten slotte blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat corruptie in Albanië alomtegenwoordig is. Attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen kunnen er gekocht worden. Bijgevolg kan aan bovengenoemde attesten en krantenartikel geen enkele bewijskracht worden gehecht.(...)". De Raad merkt ten eerste op dat verzoekers geen moeite doen om deze motivering te weerleggen. Verder is het zo dat de Raad van mening is dat het inderdaad zo is dat het niet is omdat het mogelijk is documenten te kopen met betrekking tot bloedwraak, dat dit sowieso betekent dat de documenten van verzoekers vals zouden zijn. De Raad wijst er wel op dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft, dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal tot zijn beslissing is gekomen op basis van blote beweringen die onvoldoende steun zouden vinden in de motivatie, zij zijn dan ook van mening dat de argumentatie van de commissaris-generaal ook hier niet kan weerhouden worden.

Verzoekers' argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers in gebreke blijven.

De Raad wijst er verder nog op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijkbestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en een onredelijke beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is hoger reeds besproken.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekers kunnen zich dan ook niet dienstig steunen op een "schending van beginselen van behoorlijk bestuur" zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

Verzoekers klagen de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verzoekers benadrukken dat, hoewel de bloedwraak eind 1920 is afgeschaft, het principe toch doorleeft. Zonder wraak wordt men nog steeds aanzien als een lafaard voor de hele gemeenschap. Verzoekers stellen verder: "(...)Bovendien geven Albanesen zich met hartstocht over aan dit levensgevaarlijke spel om te ontsnappen aan de stomme eentonigheid van hun nooddruftig bestaan(...)". Verder menen verzoekers dat stellen dat hun problemen van gemeenrechtelijke aard zijn voorbij gaat aan de realiteit, en verzoekers menen tevens dat zij duidelijk op geen bescherming kunnen rekenen van de plaatselijke autoriteiten, ondanks de inspanningen die deze levert. Verzoekers menen dat geen rekening houden met de plaatselijke situatie een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers verwijzen hier naar een artikel van MO Magazine van november 2008 (stuk 3) en stellen dat zij weldegelijk in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Verzoekers leggen in bijlage van hun verzoekschrift een aantal persartikels neer betreffende de algemene situatie in Albanië neer. De loutere verwijzing naar en neerlegging van persartikels van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Verzoekers stellen dat er geen reële bescherming zou zijn voor eerst verzoeker omdat er op het ogenblik dat hij zijn asielaanvraag heeft ingediend een bloedwraak bestaat tegen hem. De commissaris-generaal beschikt over gegevens betreffende de pijnlijke gevolgen van bloedwraak. Verzoekers verwijzen naar de CEDOCA-informatie (stuk 4) om aan te tonen dat de autoriteiten wel het probleem van bloedwraak erkennen, maar dat de bescherming op een niet afdoende en onvolledige wijze gebeurd.

De Raad merkt op dat uit de CEDOCA-informatie die verzoekers aanhalen niet vermeld is dat de geboden bescherming in Albanië niet afdoende en onvolledig is. Deze informatie stelt dat in sommige gevallen de bescherming die de overheid biedt niet volstaat. Deze informatie stelt tevens dat de situatie met betrekking tot de bloedwraak in Albanië beter wordt.

Verzoekers leggen bij hun verzoekschrift ook nog andere informatie neer omtrent de toestand in Albanië. Het betreft het UK Home Office "Republic of Albania Country Report" van april 2004 (stuk 5). Verzoekers stellen verder dat volgens de UNHCR de bescherming reëel moet zijn en niet louter theoretisch, en zij menen dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de bescherming louter theoretisch is in Albanië. Zij stellen verder dat duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal niet alle nuttige informatie die hij zou dienen te kennen en te gebruiken, geïnterpreteerd heeft om tot een evenwichtige beslissing te komen en dat hij een schending heeft begaan van de regels van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. De commissaris-generaal zou niet alle nuttige informatie verzameld hebben om tot een beslissing te komen.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die allemaal in het administratief dossier zijn terug te vinden. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. Met betrekking tot het "country report" wijst de Raad er nog op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of

dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Tot slot herhalen verzoekers nogmaals dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt om de asielaanvraag toch maar te kunnen afwijzen. Uit de informatie die zij hebben bijgebracht blijkt dat zij blijven blootstaan aan de bloedwraak. De bestreden beslissing zou dus neerkomen op een schending van artikel 3 EVRM, artikel 33.1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), van artikel 1 van het antifolterverdrag en artikel 7 van het BUPO-verdrag.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar het artikel 33 van de Conventie van Genève. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan een vluchteling verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekers hebben echter niet aannemelijk gemaakt dat zij vluchtelingen zijn zodat dit artikel niet op hen van toepassing is.

De Raad is van mening dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij bij eventuele terugkeer naar hun land van herkomst dienen te vrezen voor foltering, aldus kan een schending van artikel 1 van het antifolterverdrag en artikel 7 BUPO niet worden volgehouden.

Verzoekers volharden in hun verklaringen, maar de Raad benadrukt dat het niet voldoende is te stellen dat men voldoende heeft bewezen dat men een geronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade, om te concluderen dat deze vrees ook gegrond is of dit risico ook reëel is. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS